

3. Проблеми та перспективи розвитку готельного ринку України [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://bukvar.su/fizkultura-i-sport/59557-Problemy-i-perspektivy-razvitiya-gostinichnogo-rynka-Ukrainy.html>.

УДК 338.49:640.4:711.435

О.І.МІЛАШОВСЬКА, О.М.ГОЛОВКО
Мукачівський державний університет

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ІНФРАСТРУКТУРИ ГОСТИННОСТІ В МАЛИХ МІСТАХ

Роль міст в сучасному глобалізованому та урбанізованому світі є визначальною. Оскільки саме в них сконцентровано демографічний, фінансово-економічний, інноваційно-креативний, виробничий, історико-культурний, туристичний та інші потенціали для успішного розвитку. Одночасно міста стають осередками загострення і виникнення проблем: екологічних, демографічних, соціально-економічних тощо.

Огляд та узагальнення наукових публікацій і праць, що заявили в останні роки, свідчить про підвищений інтерес вітчизняних науковців до проблематики розвитку інфраструктури готельно-ресторанного бізнесу в малому місті, підвищення ефективності функціонування даних закладів.

Тема є актуальною, оскільки розвиток інфраструктури готельно-ресторанного бізнесу є одним з основних критеріїв розвитку малого міста туристичного спрямування.

Регулювання соціально-економічного розвитку малих міст визначається нормативно-правовими рамками, соціально-економічними умовами та історичними традиціями здійснення управління місцевим розвитком.

Як зазначає О. Бойко-Бойчук, європейські акценти у розвитку міських поселень та малих міст зокрема зроблені саме на формування стійкого розвитку, який повинні забезпечувати політичні й соціальні організації, а також мешканці міст, які своїми діями і визначатимуть спільне майбутнє [1].

Отже, необхідно проаналізувати головні принципи забезпечення сталого розвитку міст, які полягають в узгодженні економічних, соціальних, екологічних, культурних функцій територій[2]. Див. табл.1.

Аналіз принципів забезпечення сталого розвитку малих міст дозволив виявити такі проблеми, які необхідно вирішити при розвитку інфраструктури гостинності в малих містах [3].

1. Незадовільний стан загальної інфраструктури малих міст (дороги, водопостачання та водовідведення, теплопостачання, засміченість побутовими відходами) та недостатній рівень розвитку комунікаційної інфраструктури (рівень телефонізації та зв'язку, інформатизації та доступу до мережі Інтернет, транспортного сполучення).

2. Відсутність кваліфікованих кадрів і низька якість підготовки наявних спеціалістів.

Головні принципи забезпечення сталого розвитку малих міст

N п. п	Принципи забезпечення сталого розвитку малих міст	Характеристика принципів забезпечення сталого розвитку малих міст
1.	-територіальна цілісність міста;	Прагнення до територіальної цілісності міста досягається через збалансований соціальний та економічний розвиток територій та покращення конкуренції.
2.	-поліцентричність розвитку національних та регіональних рівнів;	Кожне місто має бути одним з центрів певної діяльності, займати своє місце у загально-регіональній та загальнонаціональній системі поділу праці та розподілу капіталу. У цьому відношенні місцева влада має бути спроможною до проведення активної політики просторового розвитку, основою якої є високі стандарти адміністративної практики та прикладної політики; причетність громадян і соціальних груп до планування просторового розвитку.
3.	-покращення відносин між містом і селом;	Мають розвиватися міські системи, що включають малі та середні міста і міста сільських районів, у тому числі для спрощення доступу до них мешканців прилеглих територій. Створення та укріплення міських мереж збільшує взаємозалежність цих міст, посилює економічні зв'язки, сприяє спеціалізації міст, їх економічному розвитку, економічній змагальності та спільному пошуку шляхів рішення проблем. Сільсько-міське партнерство відіграє все більшу роль. Умовою ефективних відносин є рівність і партнерство між міською та сільськими місцевими владами.
4.	-рівні умов просторової доступності;	При розгляді шляхів руху мають бути застосовані об'єктивні стратегії, що враховують однаковою мірою різні способи транспортування та вимоги просторового планування.
5.	-покращення доступу до інформації та знань;	Потрібно вдосконалювати телекомунікаційні мережі, налагоджувати зв'язок між виробниками інформації і потенційними користувачами, вбудовувати інформаційні мережі міста в регіональні, національні, світові мережі.
6.	-розвиток та захист природних ресурсів та природної спадщини;	Примноження природних ресурсів, баланс екосистем, рекреаційної привабливості території, підвищення її рекреаційної цінності й якості життя. Відтворення екологічних мереж. Ідентифікація територій, що потребують відтворення.
7.	- примноження культурної спадщини як фактору розвитку	Збільшення місцевої культурної привабливості для інвесторів, туристів та населення є важливим внеском в економічний розвиток та творення місцевої ідентичності, предметом великих місцевих культурних програм може стати виокремлення пам'яток та їх збереження, відтворення та використання. Вся цінна спадщина має бути включена в культурні маршрути та збережена для майбутніх поколінь.
9.	-розвиток енергоресурсів при підтримці безпеки їх формування;	Обмеження впливів природних та техногенних катастроф, що означає вживання запобіжних заходів, спрямованих на обмеження збитків від катастроф і створення менш вразливих структур поселення.

3. Недостатнє інформаційне забезпечення та сприяння промоції сфери гостинності.

4. Низький рівень ділової активності населення в закладах готельно-ресторанного бізнесу малих міст внаслідок надмірного податкового навантаження, великого розміру обов'язкового фінансового забезпечення цивільної відповідальності діяльності туроператорів і туристичних агентів.

5. Проблеми збереження та утримання в належному стані культурно-історичних об'єктів, які становлять туристичну цінність, але знаходяться в прямому підпорядкуванні закладів сфери обслуговування

6. Нескоординованість нормативно-методичних документів планування розвитку сфери гостинності в малих містах із обласними та загальнодержавними програмами і стратегіями розвитку через відсутність кваліфікованих спеціалістів у сфері гостинності в апараті районних та міських рад малих міст.

Література

1. Бойко-Бойчук О. Підходи до формування механізмів державної підтримки розвитку малих міст України [Електронний ресурс] / О. Бойко-Бойчук. – Режим доступу : www.municipal.gov.ua/data/loads/2009_boyko-boychuk.doc.

2. Міста районного значення України: проблеми соціально-економічного розвитку. Аналітична доповідь. – К. : НІСД, 2009. – 45 с.

3.. Біла С.О. Міста районного значення України: проблеми соціально-економічного розвитку : аналітична доповідь / С.О. Біла. - К. : НІСД, 2009. - 45 с.

УДК 640.4:711.235

О.І. МІЛАШОВСЬКА, В.І. КУЗЬМА, Т.В. ШИТКОВА
Мукачівський державний університет

НОРМАТИВНО-ПРАВОВІ ОСНОВИ РОЗВИТКУ КУРОРТНОЇ ГАЛУЗІ МАЛИХ МІСТ

Досліджуючи нормативно-правові основи розвитку курортної галузі, було вивлено, що першочерговим нормативним документом, який регулює цю галузь є Закон України «Про курорт» № 50, 2000 із змінами, внесеними, згідно з Законом, який визначає правові, організаційні, економічні та соціальні засади розвитку курортів в Україні та спрямований на забезпечення використання з метою лікування і оздоровлення людей, природних лікувальних ресурсів, природних територій курортів, які є надбанням народу України, та їх охорони [1]. Законодавча база про курорти також базується в першу чергу на положеннях Конституції України, де формуються поняття здоров'я людини, право кожного на охорону здоров'я, а також зазначено, що всі природні ресурси є у власності народу, що пов'язує курортну діяльність зі складовою охорони здоров'я України. Також Конституцією України здійснюється визнання статусу місцевостей як курортів та встановлення зон санітарної охорони курортів [2, с.256].

Кабінетом Міністрів України приймалися та затверджувалися наступні нормативно-правові документи, що врегульовують курортну діяльність, а саме: Положення про Державний департамент з питань діяльності курортів, Порядок розроблення та затвердження спеціальних методик щодо економічного обґрунтування проектів розвитку курортів та економічної оцінки їх природних лікувальних ресурсів, Загальне положення про санаторно-курортний заклад № 805 від 11.07.2001, Концепція розвитку санаторно-курортної галузі [2, с.257]. Відповідно глава держави, Президент України, здійснює регулювання курортної діяльності за рахунок наступних Указів: “Про деякі заходи щодо розвитку туристичної та курортно-рекреаційної сфер України”, “Про заходи щодо розвитку туризму і курортів в Україні”. І як результатом виконання цих